

บัญชี 1/2 หน้า ๑

เท่าที่ปรากฏหลักฐาน พบว่ามีเจ้าอาวาสปกครองวัดเกาะแก้ว คณะมหานิกาย มีดังนี้

1. พระอธิการ (เพ็ง)
2. พระอธิการ (อู่)
3. พระอธิการ (พุ่ม)

ทั้ง 3 รูป ปกครองวัดก่อน พ.ศ.2409 แต่ไม่ทราบว่าเป็นรูปใดปี จนเมื่อ พ.ศ.2409 ปฏิสังขรณ์วัดเสร็จเปลี่ยนเป็นคณะธรรมยุต ได้รับการพระราชทานนามวัดใหม่เป็น “วัดมณีชลขันธ์” (คงรูปการเขียนแบบเดิม) และมีเจ้าอาวาสตามลำดับ ดังนี้

ปี พ.ศ. 2409 เป็นพระอารามหลวง ชั้นตรี คณะธรรมยุต

รูปที่	รายนาม/สมณศักดิ์	จากวัด	ปกครอง		
			จาก	ถึง	รวมปี
1	พระครูมหิทธิเมธาจารย์ (พระครูแสง)	วัดโสมนัสวิหาร	2409	2418	10
2	พระครูวินยาภิจิต (ยิ้ม)	วัดมกุฏกษัตริยาราม	2419	2435	17
3	พระครูวินัยธรรม (เฉย)	วัดเสนาสนาราม	2437	2449	14
4	พระครูวินยาภิจิต (กว้าง)	วัดนิเวศธรรมประวัติ	2450	2452	3
5	พระครูวินยาภิจิต (เฟื่อง)	วัดโบสถ์ จ.สิงห์บุรี	2453	2473	21
รก.	พระมหาสุุดใจ	วัดบวรนิเวศวิหาร	2474	-	1
6	พระเทพวรคุณ (อ่ำ ภาทราวุธ)	วัดสิริจันทรมิตรวิหาร	2475	2511	37
7	พระศีลวรคุณ (นวล วิทิต) ป.ธ.5	วัดมณีชลขันธ์	2512	2530	19
8	พระครูวินัยรัตนมนี (ถมยา ปุญญโก)	วัดมณีชลขันธ์	2531	2533	3
รก.	พระครูวินยาภิจิต	วัดมณีชลขันธ์	2534	2535	2
9	พระครูพรหมจริยาทร (พรหมา ทนต์จิตฺโต) ป.ธ.4	วัดมณีชลขันธ์	2536	ปัจจุบัน	

ขณะนี้ (พ.ศ. 2546) วัดมณีชลขันธ์มีพระครูวินัยธรรมนุญ ลีตวันมโน เป็นผู้ช่วยเจ้าอาวาส และพระธรรมธรรมาทศ สุมิตฺโต เป็นเลขานุการเจ้าอาวาส มีไวยาวัจกร คือ นายสำเภา ทองสุข ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2538 ถึงปัจจุบัน และนายวิลาศ สุรฤกษ์ ตั้งแต่ พ.ศ. 2540 ถึงปัจจุบัน



พระเทพวรคุณ (ภทฺธราวุธ อ้า)

พระเทพวรคุณ (อ้า) เจ้าคณะจังหวัดลพบุรี-อ่างทอง-สระบุรี (ธรรมยุต) เจ้าอาวาสวัดมณีชลขันธ์ระหว่าง พ.ศ. 2475 -2511 รวม 36 ปี ขณะที่ปกครองวัดมณีฯ ได้สร้างความเจริญรุ่งเรืองแก่วัดและพระพุทธศาสนา มีความสามารถในการสอน การเทศน์และมิ่งงานเขียนที่สำคัญคือประวัติวัดเขาพระงามซึ่งเรียบเรียงแต่ครั้งเป็นพระศีลวรคุณ ท่านถือสันโดษ มีวัตรปฏิบัติที่บริสุทธิ์ งดงามตลอดชีวิต แม้ในยามที่อาพาธ ดังที่พระชัช สุทธิญาโณ (คิลานุปัฏฐาก) ได้เล่าถึงความเคร่งในพระวินัยของหลวงปู่ (พระเทพวรคุณ)แม้อาพาธไว้ว่า

“อันที่จริงพระเดชพระคุณในระยะหลัง ๆ ที่ผ่านมามีสองปีอาพาธ มักจะกระเสาะกระแสะ เพราะวัยชราอายุเสมอกับที่ ถึงกระนั้นพระเดชพระคุณไม่เคยละเว้นกิจประจำวันที่เคยปฏิบัติมา คือการสวดมนต์ไหว้พระเช้าเย็น และนั่งสมาธิ

วันที่ ๑๑ พ.ศ. ๒๕๑๑ ซึ่งตรงกับวันถวายพระเพลิง อาการของท่านก็ทรุดลงอย่างน่าวิตก ท้องเดิน อาเจียนหลายครั้ง แต่ละครั้งได้เรียนให้ท่านถ่ายในหม้อเมีร์ ท่านกลับบอกว่า “ซีเรามันเหม็น เกรงใจคนที่จะเอาไปเท” เมื่อได้เรียนท่านว่า ต้องการจะเอาออกจากร่างไปให้หมดๆ เพื่อประกอบการรักษา ขณะที่กำลังจะจัดหาภาชนะอยู่นั้น ท่านก็บอกว่า “มันออกมาแล้วจะไปไม่ทัน พรอมนกับอาเจียนออกมาด้วย” เห็นว่าอาการเป็นที่น่าวิตก ได้เรียนท่านเพื่อจะนำส่งโรงพยาบาล ท่านบอกว่า “ไม่ไป ตายกับพวกลูกหลานในโบสถ์นี้” ได้เรียนท่านอีกว่า “พวกกระผมและเณร ๆ จะตามไปปฏิบัติอยู่ด้วยเป็นประจำ ได้รับคำตอบจากท่านว่า “ชัช ฉันป่วยครั้งนี้ปวดท้องข้างซ้าย ปวดเป็นพัก ๆ บางครั้งปวดแทบใจขาด เธอจะให้ฉันไปป่วยโรงพยาบาลทำไม ไปก็ตาย อยู่ก็ตาย ไม่ไหวแน่” เมื่อเห็นพระเดชพระคุณ ไม่ยอมไปรักษาโรงพยาบาล เลยตัดสินใจไปตามหมอนุญช่วย โดยได้ ส.ณ.สวัสดิ์ เป็นเพื่อน เพราะขณะนั้นเวลา ๒๔.๐๐ น. แล้ว เมื่อคุณหมอ

บุญช่วยได้ทราบอาการแล้วก็ไม่ได้รอช้า ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าอนุโมทนา และสรรเสริญ เป็นการกระทำอันประทับใจของข้าพเจ้าฯ ไปช้านานเท่านั้น และตลอดการถวายการรักษาคุณหมอไม่เคยคิดค่ายาหรืออย่างอื่นใด จึงขออนุโมทนาไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย หลังจากที่คุณหมอได้ตรวจอาการโดยทั่วไปแล้วถวายยาฉัน ถึงเวลา ๐๒.๐๐ น. อาการอุจจาระร่วงได้ทุเลา คุณหมอได้เรียนเพื่อให้พระเดชพระคุณไปรักษาที่โรงพยาบาล พระคุณท่านก็ยืนยันว่า “ไปก็ตาย อยู่ก็ตาย จะขออยู่ในโบสถ์นี้ ตายต่อหน้าพระประธาน และลูกหลาน” คุณหมอบุญช่วยเห็นว่า พระคุณท่านไม่ยอมไป จึง ได้ถวายการแนะนำ และมอบยา ปรอทวัดไข้ และได้ปวารณาไว้อีกว่าเมื่อมีอาการผิดปกติให้ไปตามได้ทุกเวลา

หลังจากคุณหมอได้กลับไปแล้ว พระเดชพระคุณท่านก็ได้คุยเรื่องต่าง ๆ ให้พระภิกษุสามเณรฟัง บางเรื่องก็น่าขบขัน เสียหายที่ข้าพเจ้าจดจำไม่ได้หมด เท่าที่จำได้ตอนหนึ่งพระคุณท่านเล่าว่า “ตัวท่านได้เกิดในป่าอ่อม พ่อแม่เลี้ยงตั้งชื่อว่า “อ่อม” (มีต้นไม้อชนิดหนึ่งชาวอีสานเรียกว่าต้นอ่อม เพราะมีกลิ่นหอม ชาวภาคกลางนิยมเรียกว่า “ต้นเนียม”) เมื่อมาอยู่กับพี่ชายแล้ว เลยเปลี่ยนชื่อใหม่ว่า “อ๋า” (หมายถึงท่านเจ้าคุณอุบาลีคุณูปมาจารย์) ขณะที่พระคุณท่านได้เล่าอยู่นั้นเป็นประหนึ่งว่าท่านไม่ได้เจ็บป่วยอะไร ตรงกันข้ามท่านกลับมีใบหน้ายิ้มแย้ม ได้ถามพระเณรปฏิบัติไว้ว่า “วันนี้เป็นวันถวายพระเพลิง พระเณรลงศาลากันหรือเปล่า” ได้เรียนว่า “พระเณรลงศาลากันหมด และได้ถามถึงท่านพระครูวิจิตรธรรมฉันท์ และพระครูประสาธน์ว่าอยู่หรือไม่ เมื่อเรียนท่านว่าอยู่ศาลา ได้มีบัญชาให้สามเณรไปตามท่านทั้งสองมาพบ เมื่อท่านทั้งสองมาแล้ว ได้เล่าเรื่องต่าง ๆ อันเกี่ยวกับชีวิตประวัติของท่าน เมื่อครั้งสมัยเป็นเด็ก จนกระทั่งได้มาบวชเป็นสามเณรกับพี่ชายที่กรุงเทพฯ และพูดถึงการเดินทางจุดประสงค์ต่าง ๆ เมื่อท่านพระครูทั้งสองกลับไปแล้ว ได้เรียนท่านว่าหมอสั่งให้พักผ่อนมาก ๆ ท่านกลับนั่งสมาธิ

วันที่ ๑๒ พ.ศ. ๒๕๑๑ เวลา ๖.๐๐ น. คุณหมอมาย่ียมตรวจดูอาการ เวลา ๙.๐๐ น. วัดความดันโลหิต วันนี้อาหารทั้งเช้า-เพล ไม่มีอะไร คงฉันนมสดและอุ่น ท่านบอกว่า “มันกลิ่นไม่ลง” ได้ใช้วิธีหยอดด้วยหลอดกาแฟ พอฉันได้บ้าง แต่ละครั้งที่หยอด ท่านจะมองดูนาฬิกาเสมอ ถ้าเที่ยงแล้วจะไม่ยอมอมแต่ต้องเลย เมื่อเรียนท่านว่าหมอสั่งให้ฉัน ท่านกลับตอบว่า “ซัป ถึงแม่ฉันจะตาย ขอให้ฉันบริสุทธิ์ เวลานี้เวทนา มันเลนงาน ฉันก็ตาย ไม่ฉันก็ตาย ฉันพร้อมแล้ว ขอความบริสุทธิ์ของฉันไว้”

เวลา ๒๑.๐๐ น. พระคุณท่านหยุดกระสับกระส่าย นั่งเอนหลังพิงหมอนในท่าสบาย เหมือนกับวันก่อน ๆ ที่ท่านเคยพักผ่อน

เวลา ๒๔.๐๐ น. พระคุณท่านได้เรียกเข้าไปใกล้ สั่งว่าเวทนามันไม่ยอมหยุดหย่อน เห็นจะไม่ไหวแน่ ตอนนั้นเห็นท่านมีอาการสงบ ได้จับชีพจรดูค่อยมาก แต่ก็เห็นว่าพระคุณท่านยังไม่เป็นไร เพราะไม่มีอาการผิดปกติ คงเป็นเหมือนกับท่านนั่งสมาธิในวันก่อน ๆ นั้นเอง ครั้นเวลา ๐๑.๐๐ น. เห็นผิดปกติ เพราะการเต้นของชีพจรค่อยลงมาก ตามบริเวณใบหน้าและหูทั้งสองแดงกำมืดสังเกต ได้ให้เณรไปปลุกพระเณรในวัด มาประชุมเพื่อดูอาการ

เวลา ๐๒.๒๕ น. ถึงได้รู้ว่าพระเดชพระคุณท่าน ได้มรณภาพเสียแล้ว ด้วยอาการอันสงบ ท่ามกลางพระเถรานุเถระและภิกษุสามเณรที่เฝ้าอุปัฏฐาก ในท่านั่งเอนหลังพิงหมอน เหมือนหลับตามปกติ ซึ่งยังความเศร้าสลด อาลัยรักให้เกิดขึ้นแก่พระภิกษุสามเณรและบรรดาศิษยานุศิษย์เป็นอย่างยิ่ง เป็นที่น่าสังเกตว่า พระเดชพระคุณท่านแม้จะมีเวทนาจลาล่า พระคุณท่านไม่เคยแสดงอาการวิกลจริตอะไรเลย จนกระทั่งมรณภาพก็อยู่ในท่านั่งเอนหลังพิงหมอน ซึ่งยากนักที่สามัญชนโดยทั่วไปจะทำได้เช่นนั้น”

คณะกรรมการจัดทำหนังสือเห็นว่าท่านเป็น “พระเถระที่เป็นมิ่งขวัญของวัด เป็นกำลังของคณะ เป็นศรีพระศาสนา และเป็นศรีของจังหวัดลพบุรี” จึงได้นำประวัติ ผลงาน และสำเนาจดหมายลาจากตำแหน่งฐานานุกรมที่พระครูปลัด ซึ่งพิมพ์เผยแพร่ในงานพระราชทานเพลิงศพพระเทพวรคุณ (อ่ำ) ณ วัดมณีชลขันธ์ เมื่อ วันที่ 9 มีนาคม พ.ศ. 2512 มาพิมพ์เผยแพร่อีกครั้งหนึ่ง

ประวัติพระเทพวรคุณ

ท่านเจ้าคุณ พระเทพวรคุณ (ภทฺธวโร อ่ำ สุภสฺร) หลวงสุโภระประการ (สอน สุภสฺร) เป็นบิดา แก้ว สุภสฺร เป็นมารดา เป็นชาวบ้านหนองไหล ตำบลหนองไหล อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี เกิดเมื่อวันพฤหัสบดี ที่ ๑๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๑๙ ตรงกับแรม ๑๑ ค่ำ เดือน ๗ ปีชวด จุลศักราช ๑๒๓๘ ร.ศ.๙๕ เป็นน้องร่วมมารดาบิดาเดียวกันกับท่านเจ้าคุณพระอุบาลีคุณูปมาจารย์ (สิริจันท))

เมื่ออายุได้ ๑๐ ปี พ.ศ. ๒๔๒๙ บวชเป็นสามเณรที่วัดศรีทอง จังหวัดอุบลราชธานี ท่านเจ้าคุณพระอุบาลีคุณูปมาจารย์ (สิริจันท) แต่ครั้งยังเป็นเปรียญเป็นพระอุปัชฌายะ เมื่อบรรพชาแล้วได้ศึกษาพระธรรมวินัยอยู่ที่จังหวัดอุบลฯ ตามควรแก่ภาวะ

อุปสมบท ณ วันอาทิตย์ ที่ ๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๓๙ ตรงกับแรม ๑๑ ค่ำ เดือน ๘ ปีวอก จุลศักราช ๑๒๕๘ เวลา ๑๓.๐๙ น. ณ วัดเทพศิรินทราวาส จังหวัดพระนคร สมเด็จพระมหาสมณเจ้ากรมพระยาวชิรญาณวโรรส ทรงเป็นพระอุปัชฌายะ หม่อมเจ้า พระศรีสุดศัศยานุวัตร วัดเทพศิรินทราวาส ทรงเป็นพระกรรมวาจาจารย์, ท่านเจ้าคุณ พระอุบาลีคุณูปมาจารย์ (สิริจันท) แต่ครั้งดำรงสมณศักดิ์เป็นพระครูวิจิตรธรรมภาณี เป็นพระอนุสาวนาจารย์. พระอุปัชฌายะทรงประทานนามฉายาว่า “ภทฺธวโร” เมื่ออุปสมบทแล้ว ได้ศึกษาพระธรรมวินัยต่อมา เข้าสอบนักเรียนตรี แห่งมหามกุฏราชวิทยาลัยได้เมื่อ พ.ศ. ๒๔๓๙ และสอบนักเรียนตรีพิเศษ ได้เมื่อ พ.ศ. ๒๔๔๐ ณ มหามกุฏราชวิทยาลัยแห่งเดียวกัน.

เมื่อจำพรรษาอยู่ที่วัดสุปฏิหาราม จังหวัดอุบลฯ ได้เป็นผู้ช่วยครูใหญ่สอนหนังสือไทยอยู่ ณ โรงเรียนอุบลวิทยาคม แล้วได้เลื่อนเป็นครูใหญ่ในโรงเรียนนั้น เมื่อ พ.ศ. ๒๔๔๔ ครั้นถึง พ.ศ. ๒๔๔๕ เป็นผู้จัดการและเป็นครูใหญ่โรงเรียนพันธุสโมสร วัดทุ่งศรีเมือง จังหวัดอุบลฯ พ.ศ. ๒๔๔๖ เป็นผู้ช่วยเจ้าคณะมณฑลอุบลราชธานี กำกับกิจการจังหวัดร้อยเอ็ด ได้รับพระราชทานค่าพาหนะปีละ ๕๐๐ บาท เป็นผู้ช่วยเจ้าคณะมณฑลอุบลฯ ๔ ปี ถึง พ.ศ. ๒๔๔๙ ได้ลาออกจากหน้าที่การงานทั้งปวง แล้วมาจำพรรษาอยู่ที่วัดบรมนิวาส จังหวัดพระนคร

ถึงปีชวด พ.ศ. ๒๔๕๕ ลาออกจากตำแหน่งพระครูปลัดและไปจำพรรษาอยู่ที่ถ้ำเขาบ่องาม จังหวัดลพบุรี อันเป็นสถานที่ตั้งเขาพระงามอยู่บัดนี้ ในปีแรกแห่งการจำพรรษาที่ถ้ำเขาบ่องามนี้ มีพระมาจำพรรษาอยู่ด้วยอีก ๒ รูป คือ ท่าน สงฺกัจโจ (ลำเจียก) ซึ่งภายหลังได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ที่พระศีลวรคุณ อดีตเจ้าอาวาสวัดสิริจันทรมิตรนี้ และท่านฐิติวิโร (ทา)

ท่านเจ้าคุณ พระเทพวรคุณ (ภทฺธวโร) ปรากฏเกียรติคุณว่าเป็นผู้มีปฏิภาณและอัธยาศัยน้อมไปในการบำเพ็ญวิปัสสนาธุระ กล่าวกันว่าท่านได้ติดตามท่านเจ้าคุณพระอุบาลี ออกรุกขมุลประพฤติกุฎงควัตรบำเพ็ญวิปัสสนาธุระตั้งแต่บวชเป็นสามเณร และได้ปฏิบัติต่อมาในเมื่อมีโอกาสโดยมิได้ขาด แม้เมื่อออกมาอยู่วัดสิริจันทรมิตร ตลอดกระทั่งเมื่อย้ายไปเป็นเจ้าอาวาสวัดมณีชลขันธ์ ในจังหวัดลพบุรี ซึ่งมีภาระหน้าที่ในทางคณฤชระ ทั้งในด้านการก่อสร้าง ซ่อมแซมเสนาสนะและในด้านการบริหารหมู่คณะอยู่อย่างเต็มมือแล้วก็ตาม ถึงดั่งนั้นท่านก็ยังหาโอกาสหลีกออกจากหมู่ผู้ที่สังัด เพื่อบำเพ็ญวิปัสสนาธุระตามโอกาส

อันควรอยู่เสมอ

ถึงแม้ท่านจะเป็นผู้มีอัธยาศัยดังกล่าวนั้นก็ตาม แต่การปฏิบัติกิจพระศาสนาในทางคันถธุระ ท่านก็ไม่ทอดทิ้ง ได้รับภาระของคณะทำกิจพระศาสนาในด้านนี้ด้วยความเอาใจใส่ และเป็นผลดีตลอดมา ท่านจึงได้รับมอบหมายจากทางราชการให้ปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ หลายตำแหน่ง และมีความเจริญในสมณศักดิ์ โดยลำดับ คือ

ตำแหน่งหน้าที่การงาน

- พ.ศ. ๒๔๕๕ เป็นเจ้าอาวาสวัดสิริจันทรมิตร เขาพระงาม
- พ.ศ. ๒๔๖๗ เป็นพระอุปัชฌายะ
- พ.ศ. ๒๔๗๕ เป็นเจ้าอาวาสวัดมณีชลขันธ์
- พ.ศ. ๒๔๗๖ เป็นเจ้าคณะธรรมยุต จังหวัดลพบุรี
- พ.ศ. ๒๔๙๖ เป็นเจ้าคณะธรรมยุตจังหวัดลพบุรี-อ่างทอง
- พ.ศ. ๒๔๙๗ เป็นเจ้าคณะธรรมยุตจังหวัดลพบุรี-สระบุรี-อ่างทอง

สมณศักดิ์

พระเทพวรคุณ (อ่ำ) เมื่อครั้งอยู่วัดสุปฏิหาราม จังหวัดอุบลราชธานี ได้เป็นพระปลัดฐานานุกรมของท่านเจ้าคุณ พระอุบาลีคุณูปมาจารย์ (สิริจันท) แต่ครั้งดำรงสมณศักดิ์เป็นพระญาณรักขิต เจ้าคณะมณฑลอุบลราชธานี, เมื่อท่านอยู่วัดบรมนิวาส ได้เลื่อนเป็นพระครูปลัด ฐานานุกรมของท่านเจ้าคุณพระอุบาลีฯ แต่ครั้งดำรงสมณศักดิ์เป็นพระราชาภิ

ถึงปีชวด พ.ศ. ๒๔๖๗ ในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระครูศีลวรคุณ เมื่อย้ายจากวัดสิริจันทรมิตร เป็นเจ้าอาวาสวัดมณีชลขันธ์ (จังหวัดลพบุรี) ได้เลื่อนเป็นพระราชาคณะในนามเดิม เมื่อในรัชกาลที่ ๘ พ.ศ. ๒๔๘๑ , ในรัชกาลปัจจุบันนี้ (รัชกาลที่ ๙) ได้รับพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะชั้นราชในนามเดิม เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๓ แล้วเลื่อนเป็นพระเทพวรคุณ พระราชาคณะชั้นเทพ เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๓

เกียรติคุณของท่านอย่างหนึ่งที่ควรกล่าวถึงก็คือ ท่านเป็นผู้ฉลาดในเทศนาโวหาร สามารถแสดงธรรมให้ผู้ฟังอาจหาญสำเร็จ เกิดปีติปราโมทย์ได้เป็นอย่างดี และท่านมีอัธยาศัยยินดีในสังฆปฏิบัติมักน้อย ยสันโดษ มีพรหมวิหารธรรมแผ่ไปในบรรดาศิษย์ทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์โดยทั่วไป เป็นผู้ที่บรรดาศิษย์เคารพสักการะ และกราบไหว้ด้วยความสนิทใจ นับว่าท่านเป็นพระเถระที่เป็นมิ่งขวัญของวัดเป็นกำลังของคณะ เป็นศรีของพระศาสนา และโดยเฉพาะเป็นศรีของจังหวัดลพบุรี อยู่รูปหนึ่งในบัดนี้

งานของพระเทพวรคุณ

สมัยอยู่ปกครองวัดมณีชลขันธ์

เมื่อท่านเจ้าคุณพระเทพวรคุณ ได้ย้ายมาเป็นเจ้าอาวาสวัดมณีชลขันธ์ เมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม พ.ศ. ๒๔๗๕ ขึ้น ๓ ค่ำ เดือน ๓ ซึ่งเวลานั้นยังเป็นที่พระครูศีลวรคุณ ท่านได้ปฏิบัติกรณียกิจอันว่ให้เกิดประโยชน์และความเจริญ แก่วัดมณีชลขันธ์หลายสถาน เช่น

ด้านการปกครอง ได้เอาใจใส่แนะนำพร่ำสอนพระภิกษุสามเณรให้รักษาระเบียบแบบแผน-

ประเพณี และให้ตั้งใจในการประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมวินัย วันธรรมดานำพระภิกษุสามเณรลงทำวัตร-
สวดมนต์ทั้งเช้าและเย็นเป็นประจำ ตอนเย็นหลังจากทำวัตรสวดมนต์แล้ว ได้อบรมตั้งเตือนสั่งสอนพระภิกษุ-
สามเณร ให้สำนึกในสมณสัญญาให้ทำความไม่ประมาทในการทำคุณงามความดีทั้งส่วนตัวและส่วนรวม
ถ้าเป็น ภายในพรรษาก็อ่านบุพพสิกขาเป็นประจำ วันธรรมสวณะก็นำภิกษุสามเณรลงทำวัตรฟังเทศน์ ทั้ง-
ตอนเช้าและตอนเย็นเสมอ ยิ่งเป็นวันสำคัญในทางพระพุทธศาสนา เช่น วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา และ-
วันมหาปวารณา ท่านจะต้องนำพระภิกษุสามเณรลงทำวัตรสวดมนต์ตอนเย็น มีการแสดงธรรมและฟังเทศน์
ตลอดคืนยิ่งรุ่ง จะขาดกิจวัตรเหล่านี้ก็ต่อเมื่ออาพาธหรือมีกิจจำเป็นจริง ๆ นับว่าท่านได้ทำให้เป็นตัวอย่าง-
อันดีแก่พุทธบริษัทเป็นประจำเสมอมา

ด้านการศึกษา นับแต่มาเป็นเจ้าอาวาสวัดมณีชลขันธ์ ได้เอาใจใส่ในเรื่องการศึกษาอย่างมาก
โดยอำนวยการให้ภิกษุผู้มีวุฒิเป็นครูสอน สันนิษฐาน ส่งเสริม ส่งเคราะห์ด้วยปัจจัยลาภ เพื่อให้ครูมีกำลัง-
ใจสอนธรรมและบาลี ปรากฏว่าผู้ที่เข้าสอบในสนามหลวงมีผู้สอบไล่ได้ทุกปีมา ทั้งนักธรรมและเปรียญธรรม
ระหว่างที่ครองวัดมณีชลขันธ์ เวลา ๓๖ ปี มีผู้สอบเปรียญธรรมได้ ตั้งแต่ประโยค ๓ ถึงประโยค ๖
ประมาณ ๔๐ รูปเศษ ตามปกติ ภิกษุสามเณรที่อยู่ประจำวัดมณีฯ มีประมาณปีละ ๔๐ รูปขึ้นไป บางที-
มีถึง ๘๐ รูปก็เคยมี

ด้านการเผยแผ่ แสดงธรรมสั่งสอนพุทธบริษัทเป็นประจำในวันธรรมสวณะ นอกจากนี้ยังได้แสดง-
ธรรมอบรมสั่งสอนประชาชนและหน่วยราชการต่าง ๆ เช่น สอนทหาร นักเรียน เป็นต้น บางคราวทางการ-
ก็อาราธนาให้ไปแสดงธรรมอบรมสั่งสอนประชาชน ในอำเภอต่าง ๆ เป็นเวลาหลายวันมีเขตอำเภอบ้านหมี่
เป็นต้น ประโยชน์ส่วนรวมท่านเอาใจใส่มาก

ด้านการสาธารณูปการ นับแต่ครองวัดมณีฯ มาปีที่ ๓ พ.ศ. ๒๔๗๗ ได้จัดการบูรณะ-
ปฏิสังขรณ์เสนาสนะ ถาวรวัตถุต่าง ๆ ภายในวัด ซึ่งชำรุดทรุดโทรมให้คืนสู่สภาพมั่นคงแข็งแรงขึ้น เช่น
พระประธานในพระอุโบสถและพระอุโบสถ พระเจดีย์ทั้ง ๒ องค์ ศาลาและเขื่อนวัด ตลอดจนเสนาสนะ-
อื่น ๆ อีก ส่วนก่อสร้างขึ้นใหม่มีพระประธานประจำศาลา, กุฏิ , ศาลา , หอระฆัง , หอสมุด และเมรุ
เป็นต้น ในสมัยที่ท่านครองวัดอยู่ ได้มีผู้มีศรัทธาทวายนาไว้ ๒ แปลงเพื่อให้เป็นสมบัติของวัด การทั้งหลาย-
เหล่านี้ที่จะลุล่วงมาได้ ก็เพราะได้ทุนมาจากการขอความอุปถัมภ์จากรัฐบาล และประชาชนผู้มีศรัทธา
ทั้งหลาย และก็ด้วยคุณธรรมที่มีอยู่ในตัวของพระคุณท่านอีก ที่ทำให้ประชาชนผู้พบเห็นแล้วได้เกิดความ-
เลื่อมใส นี่ก็เป็นคุณธรรมอีกประการหนึ่งที่ทำให้พระคุณท่านบริหารงานต่าง ๆ ให้ลุล่วงมาด้วยดีเสมอ

กิจที่ท่านทำเป็นประจำ คือ ตามปกติท่านตื่นนอนตี ๔ กิจวัตรที่ท่านทำในตอนเช้า มีไหว้พระ-
สวดมนต์เจริญภาวนา เดินจงกรมเป็นอาทิ กิจเหล่านี้ทำเป็นประจำทั้งกลางวันกลางคืนมิได้ขาด เว้นแต่มี-
เหตุจำเป็น ยังมีอีกอันหนึ่งซึ่งท่านถือว่าเป็นกิจจำเป็น นั่นคือ ออกบิณฑบาต เมื่อโอกาสอำนวย ท่าน
จะออกไปแสวงหาที่วิเวก เพื่อบำเพ็ญสมณธรรมบางครั้งก็ไปแสวงหาในที่ไกล บางคราวก็ไม่ข้ามเขตจังหวัด-
ที่อยู่ สถานที่อยู่บำเพ็ญสมณธรรม บางครั้งก็ป่าช้า บางครั้งก็ถ้าแห้งภูเขา สุดแล้วแต่ที่ไหนเป็นที่สัปปายะ-
ก็อยู่ที่นั่น วันเวลาที่อยู่ก็ไม่กำหนดตายตัว บางครั้งก็อยู่เป็นเดือน บางครั้งก็ในราย ๑๕ วัน ๒๐ วัน ก็
กลับวัด นี่เห็นจะเนื่องกับโอกาส กิจที่กล่าวมานี้ ท่านประพฤติเป็นประจำเสมอมา

(สำเนา)
(จดหมายลาจากตำแหน่งฐานานุกรม ที่พระครูปลัด)

ที่พัทลุงอำเภอลพบุรี

วันที่ ๒๗ กรกฎาคม ร.ศ.๑๓๑

นมัสการมายังเจ้าคุณราชกวี

ด้วยพวกเกล้ากระผมได้ลงไปรูกขมูลเพื่อแสวงหาวิเวก บัดนี้ได้พากันไปอยู่ถ้ำเขาบองามแขวงลพบุรี ก็มีความสบายด้วยกันทุกรูป แต่พรชานี้พวกเกล้ากระผม ตั้งใจจะพากันอยู่ตามถ้ำเพื่อความสำราญในจิต-
สักคราวหนึ่ง ตามสติกำลังความสามารถ

อนึ่ง ส่วนตัวเกล้ากระผมนับแต่เบื้องต้นมาคือ เมื่อ ศก ๑๑๒ ได้ลาโยมทั้ง ๒ ลงมาเล่าเรียนใน-
กรุงเทพฯ เมื่อศก ๑๑๔ บรรพชาเป็นสามเณร ศก ๑๑๕ อุปสมบท ศก ๑๑๘ ได้กลับขึ้นไป เมืองอุบล-
ตามที่ได้สัญญาไว้กับโยม ศก ๑๑๙ ได้เป็นครูที่ ๒ ศก ๑๒๐ เป็นครูที่ ๑ โรงเรียนอุบลวิทยาคมชั้นภาษา-
ไทย ศก ๑๒๑ ได้เป็นครูใหญ่และเป็นผู้จัดการโรงเรียนพันธุมโสธร ได้รับความบำรุงโดยลำดับมาครั้น
ศก ๑๒๒ ได้รับที่พระครูปลัดฐานานุกรมของเจ้าคณะมณฑล และเป็นผู้ช่วยเจ้าคณะมณฑลประจำบริเวณ-
รอยเอ็ด มีส่วนพระราชทรัพย์บำรุงปีละ ๕๐๐ บาท ตลอดมา ถึงศก ๑๒๕ เป็นเวลาที่โยมทั้งสองลงลับ-
ไป เมื่อเสร็จงานปณิกแล้วได้ลาออกจากตำแหน่งผู้ช่วยเจ้าคณะมณฑล และลาออกจากที่พระครูปลัดด้วย
ศก ๑๒๖ ลงมาอยู่กรุงเทพฯ กลับได้รับที่ปลัด ส่วนเจ้าคุณก็บังเอิญได้รับพระราชทานตำแหน่งเจ้าคณะ-
มณฑลราชบุรี จันทบุรี กรุงเทพฯ ตลอดมาถึงศก ๑๓๐ เกลากระผมก็ได้สนองพระเดชพระคุณ
ตามลำดับมา ก็แลเห็นว่าพอสมควรแก่ความสามารถของตนแล้ว ในการบำรุงวัดและสงเคราะห์ภิกษุ-
สามเณรทายกทายิกา เกี่ยวเกาะอยู่ในหมู่ในคณะมาได้ ๑๗ พรรษาแล้ว เมื่อศก ๑๓๑ นี้เป็นโอกาสว่าง-
เกล้านบนนมัสการลาจากหมู่คณะ เพื่อแสวงหาวิเวกตามสติกำลังสืบไป

เพราะเหตุนี้เกล้ากระผมขอขามีเป็นที่พึ่ง ขอลาจากที่พระครูปลัด เพื่อให้พ้นจากการเกี่ยวเกาะ-
เพื่อแสวงหาวิเวก สสนองพระเดชพระคุณบิดามารดา ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ พระราชราชามหาอำมาตย์
เป็นผู้ศานุสอุปถัมภ์.

ควรมิควรขอขามีเป็นที่พึ่ง
พระครูปลัดอ้า

(หมายเหตุ)

(จดหมายนี้ใช่หรือไม่ ที่เป็นอุปถัมภ์ภักดิ์ ดลบันดาล ให้เขาบองาม เป็นเขาพระงาม
พระพุทธรูปวิมา และวัดกัจจามจรแห่งนั้น และทำให้ผู้มีศรัทธาปสาทะในพระพุทธรูปศาสนา เป็น-
อันมาก ซึ่งได้มา ณ ที่นี้ เป็นผู้มิใช่ใจงามไปด้วย.)

ถ.ด.

(สำเนา)
(จดหมายขอลาพระผู้รวมงาม)

ที่พัทลุงอำเภอเมือง ลพบุรี

วันที่ ๒๗ กรกฎาคม ร.ศ.๑๓๑

ค่านับมาของท่านทั้งหลาย ผู้เป็นสังฆสมาคมสำหรับวัดบรมนิวาส ซึ่งเป็นผู้เคยได้รวมการงานในวัดด้วยกันมาหลายปีแล้ว ทราบด้วยสมัยนี้ ข้าพเจ้าได้ลาเจ้าคุณออกไปเที่ยวแสวงหาวิเวกตามสมณวัตร ก็มีความสุขสบายดีตามประสงค์ ๗ ตอน ๆ นั้นเอง

อนึ่ง ข้าพเจ้ามาดำริถึงตนว่าชาตินี้มีชีวิตเป็นมาแล้ว ในเบื้องต้นก็ได้ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนตามกำลัง และได้ช่วยครูอุปชฌาย์อาจารย์ บิดา มารดา ภิกษุ สามเณร ทายกอุบาสกอุบาสิกาตามความสามารถของตน ก็เข้าใจว่าพอสมควรอยู่แล้ว เพราะเหตุนี้ในศกนี้เป็นต้นไป ข้าพเจ้าขออนุญาตแต่ท่านทั้งหลาย ซึ่งเป็นที่เคยได้รวมการงานด้วยกันมา ขอลาจากที่ประชุมไปแสวงหาวิเวก ตามสติกำลังความสามารถของตนชั่วคราว ขอให้ท่านทั้งหลายเมตตาถึงข้าพเจ้าด้วย อนึ่ง ด้วยอำนาจพระพุทธรูป, พระธัมม์, พระสงฆ์, ๓ รัตนะอันบริสุทธิศักดิ์สิทธิ์ จงอภิบาลบำรุงท่านทั้งหลายทุกองค์ ๆ ให้มีความสำราญกาย วาจจิตต์ในทางพุทธศาสนาตลอดทางทุกกาลทุกเมื่อเทอญ.

ด้วยความเคารพคิดถึงอย่างสูง
พระครูปลัดอ่ำ

(จดหมายตอบ จากวัดบรมนิवास)

ที่วัดบรมนิवास

วันที่ ๓๐ กรกฎาคม ร.ศ. ๑๓๑

ถึงพระปลัดอ่ำ

ด้วยจดหมายของเธอซึ่งลาจำพรรษาที่ถ้ำ และลาออกจากตำแหน่งพระครูปลัดนั้น ได้ทราบความตลอดแล้ว ฉันได้ระลึกการหนหลังแต่เบื้องต้นมาถึงบัดนี้ ซึ่งเธอจะได้ทำสิ่งซึ่งไม่เป็นที่พอใจของฉัน ๆ ยังระลึกไม่ได้เลย ฉันมีความรักว่าน้อง เป็นเพื่อนชีวิตคนหนึ่ง ซึ่งเธอลาออกจากตำแหน่งเสียนั้น ก็เท่ากับมีผู้ควักเอาดวงหทัยหรือลูกตาหรือตัดเอาแขนซ้ายแขนขวาของฉันไป ความจริงใจการวิเวกยอมเป็นที่พอใจของฉันอย่างที่สุด ลาเพื่อวิเวกก็ยอมเป็นที่ยินดีของฉันไม่มีส่วนเปรียบ แต่ความอาลัยในเธอ ไม่อยากให้ออกก็ไม่มีส่วนเปรียบเหมือนกัน แต่มาคิดถึงความดีที่เธอได้ทำไว้แก่ฉัน คือช่วยอุปการะแก่บิดามารดา แลช่วยการวัดวาอารามเต็มกำลัง เธอคงคิดว่าเมื่อเวลาฉันมีการหนาก็ได้ช่วยเต็มกำลังแล้ว ในสมัยนี้เธอเข้าใจว่า ฉันเบาใจแล้ว ถึงไม่อยู่ช่วยก็คงไม่เป็นอะไร ความเห็นนั้นก็ถูกต้องจริงอย่างนั้น ความคิดนั้นฉันก็เห็นชอบด้วยทุกประการ แต่ความอาลัยไม่อยากให้ลา ไม่อยากให้ไปอยู่ห่างไกลนั้นก็ยังมิได้อยู่ในใจ แต่ถึงอย่างไรฉันก็ไม่ให้ขัดใจ ฉันต้องจำใจอนุญาต ให้เธอออกจากตำแหน่งพระครูปลัดตามความประสงค์ เพื่อตัดปิลิโพธกังวล เครื่องเกี่ยวเกาะให้สิ้น จงอุตสาหะตั้งหน้าบำเพ็ญสมณธรรมให้เต็มศรัทธาความสามารถเถิด แต่อย่างไรก็ดีต้องเข้าใจว่าฉันขาดเครื่องมืออันสำคัญ ถ้าหากว่ากรรมเวรมันบันดาลให้หกลีบเลี้ยงจากหน้าที่การงาน อันสำคัญอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งดูไม่เห็นในเบื้องต้นจะเกิดมีขึ้น ซึ่งเธอจะเห็นไปว่าช่างท่านเกิด อย่างนี้ดูก็จะไม่สมควร.

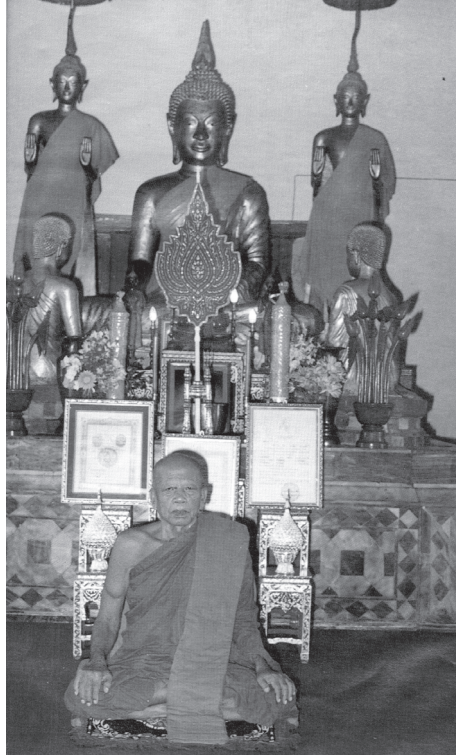
พระราชกวี

หมายเหตุ :

สำเนาจดหมายทั้ง ๒ ฉบับข้างต้น และจดหมายฉบับนี้ พระศีลวรคุณ (สังกิจโจ) เก็บรักษาไว้ เห็นว่าเป็นสำคัญและมีสารัตถะ เนื่องด้วยชีวประวัติของพระมหาเถระ และพระเถระที่กล่าวมาถึงนั้น จึงนำพิมพ์รวมไว้ในเล่มนี้ เพื่อเป็นการรักษาไว้ มิให้ขาดสูญ และคาดว่าจะเป็นที่ฐานาคติ ของผู้สนใจในธัมมานุষ্ঠมมปฏิบัติได้ด้วย.

ธ.ด.

* ธ.ด. คือ พระธรรมดิลก วัดบรมนิवास ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบในการจัดพิมพ์หนังสืออนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพพระเทพวรคุณ (อ่ำ)



พระครูวินัยรัตน์มุนี (หลวงพ่อดมยา ปุณฺณโก)

พระครูวินัยรัตน์มุนี (ดมยา ปุณฺณโก) นามเดิม ดมยา ฐุบุตรตฺน เกิดเมื่อวันพุธที่ 4 กุมภาพันธ์ 2456 ตรงกับวันขึ้น 10 ค่ำ เดือน 3 ปีฉลู จุลศักราช 1275 เวลา 07.30 น. ที่บ้านสระเสวย หมู่ที่ 4 ตำบลพรหมมาศร์ อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี

บิดาชื่อ เชน ฐุบุตรตฺน มารดาชื่อ สุข ฐุบุตรตฺน มีพี่น้องร่วมบิดา มารดาเดียวกัน รวม 7 คน คือ

- | | | |
|-------------------------|---|------------|
| 1. นายแมน | ฐุบุตรตฺน | ถึงแก่กรรม |
| 2. นางบุญมา | คงดี | “ |
| 3. นายมูล | ฐุบุตรตฺน | “ |
| 4. นายเส้า | ฐุบุตรตฺน | “ |
| 5. นางสาวละมัย | ฐุบุตรตฺน | “ |
| 6. พระครูวินัยรัตน์มุนี | (ดมยา ฐุบุตรตฺน มรณภาพ เมื่อ 22 พฤษภาคม 2534) | |
| 7. พระภิกษุกมล | (ยิ้ม ฐุบุตรตฺน) ชูวัฒน์นะ | |

การศึกษาเล่าเรียน โรงเรียนประชาบาล (ศาลาโคกหมู) วัดมณีชลขันธ์ จบชั้นประถม 1 แล้วออกไปช่วยบิดา-มารดาประกอบอาชีพ

การบรรพชา อุปสมบท เมื่ออายุครบ 21 ปี จึงขอบรรพชาอุปสมบท ณ พัทธสีมาวัดมณีชลขันธ์ ตำบล พรหมมาศร์ อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี เมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม 2477 เวลา 14.10 น. พระครูศีลวรคุณ (อ่ำ ภาทราวุโธ) เป็นพระอุปัชฌาย์ พระใบฎีกาพ่อน ลูตเปโม เป็นพระกรรมวาจาจารย์ พระมัง (พระครูมงคลภาณี) มงฺคโล เป็นพระอนุสาวนาจารย์ โดยคุณโยมทองอินทร์ - คุณโยมทองใบ จันทรปรงคหบดีตลาดลพบุรี เป็นผู้อุปการอุปสมบท การศึกษาพระปริยัติธรรม สอบได้ นักธรรมตรี

ตำแหน่งและสมณศักดิ์

1. พระครูสมุห์ถมยา ปุณฺณโก
2. พระครูธรรมธรมยา ปุณฺณโก
3. พระครูวินัยธรมยา ปุณฺณโก

ทั้ง 3 ตำแหน่งนี้ เป็นฐานานุกรม พระเทพวรคุณ (อ่ำ ภาทราวุธ) เจ้าคณะจังหวัดลพบุรี - อ่างทอง - สระบุรี (ธรรมยุต)

4. พระครูสัญญาบัตร ชั้นโทพระอารามหลวง ที่พระครูวินยาภิรต์ เมื่อ 5 ธันวาคม 2514
5. พระครูสัญญาบัตร ชั้นเอกพระอารามหลวง ที่พระครูวินัยรัตนมุนี เมื่อ 5 ธันวาคม 2532

ตำแหน่งการปกครอง

1. ผู้ช่วยเจ้าอาวาสพระอารามหลวง ที่ 12/2512 ณ 17 กันยายน 2512
2. รักษาการแทนเจ้าอาวาสพระอารามหลวงที่ 1/2530 ณ 1 กรกฎาคม 2530
3. เจ้าอาวาสพระอารามหลวง ที่ 6/2531 ณ 15 มิถุนายน 2531
4. เจ้าคณะตำบลพรหมศาสตร์-ท่าวุ้ง (ธ.) ที่ 25/2534 ณ 22 มกราคม 2534
5. พระอุปัชฌาย์ ที่ 1/2534 ณ 19 กุมภาพันธ์ 2534

ผลงานสาธารณูปการ

พ.ศ.2531

1. สร้าง “สวนรัชมังคลาภิเษก ร.9” บริเวณหน้าวัดตลอดแนว ขนาด 4 x 100 เมตร จัดเป็น 4 แปลง ลักษณะฐานคอนกรีตบนเสริมลูกกรงเหล็ก เป็นเงิน 77,963.- บาท (ในจำนวนเงินนี้ได้รับเงินอุดหนุนจาก กรมการศาสนา ประจำปี เป็นเงิน 30,000.- บาท
2. ทาสีและเปลี่ยนกระจก หอสมุด (อ่ำ ภาทราวุธ) พระเทพวรคุณ เป็นเงิน 2,843.- บาท
3. ลาดยางมะตอย บริเวณลานหน้าวัดและด้านตะวันออก ตลอดแนวเป็นเงิน 160,000.- บาท

พ.ศ.2532

1. เทพื้นคอนกรีตภายใน ซ่อมหลังคา และสร้างฐานมณฑป ประดิษฐานพระพุทธรูป พระวิหาร เป็นเงิน 15,760.- บาท (ในจำนวนเงินนี้ คุณแม่ชื่น บัวบาน บริจาค 15,000.- บาท)
2. สร้างกุฏิ “ศาลาหลวงพ่อบุญ” ล้อมมาจากบริเวณพระเจดีย์หลวงพ่อบุญแดงดัดแปลงจากอาคารเดิมเป็น 2 ชั้น ชั้นล่างเป็นตึกชั้นบนเป็นไม้ ขนาด 6 x 12” เมตร เป็นเงิน 141,462.- บาท ในจำนวนเงินนี้ได้รับอุดหนุนจาก กรมการศาสนา ประจำปี 70,000.- บาท
3. สร้างกุฏิ “อนุสรณ์นายเพียร – นางทองดี มะยมทอง” เป็นตึก 2 ชั้น ขนาด 6 x 7 เมตร จำนวน 2 หลัง ราคาหลังละ 402,00.- บาท รวมเป็นเงิน 804,000.- บาท
4. สร้างทอระบายน้ำเสียด้านหลังวัด เป็นเงิน 3,500.- บาท (โดยรับความร่วมมือจากพระภิกษุสามเณร บริจาค)

พ.ศ.2533

1. สร้างกุฏิ “ไพเราะ - สำเร็จ ไทยมณี” เป็นตึกชั้นเดียวขนาด 6 x 9 เมตร เป็นเงิน 400,000.- บาท (กุฏิเจ้าอาวาส)
2. สร้างกุฏิ “นิติธัญญรัตน์” เป็นตึกชั้นเดียว ขนาด 6 x 7 เมตร เป็นเงิน 250,00.- บาท
3. สร้างกุฏิ “อนุสรณ์คุณแม่เงินหงษ์ ลืมปัญญาเลิศ” เป็นตึก 2 ชั้น ขนาด 6 x 13 เมตร เป็นเงิน

452,100.- บาท

4. สร้างเขื่อนลอมรอบบริเวณพระเจดีย์หลวงพ่องแสง โดยใช้งบประมาณซึ่งกรมชลประทาน เป็นหน่วยดำเนินงาน เป็นเงินประมาณ 6,000,000.- บาท

5. สร้างเขื่อนคอนกรีตรอบเขื่อนพระเจดีย์หลวงพ่องแสง ความยาว 166 เมตร เป็นเงิน 199,200.- บาท (ไม่รวมค่าทำแผ่นป้ายหินอ่อน)

6. ทาสีพระอุโบสถ และพระวิหาร เป็นเงิน 5,893.- บาท

7. สร้างหอกระจายเสียง พร้อมเครื่องขยายเสียงและอุปกรณ์ เป็นเงิน 16,930.- บาท ในนามพระนวกะ 2533 รวมด้วยอุบาสก-อุบาสิกา วัดมณีชลขันธ์

8. ซ่อมแซมกุฏิ “ชลประทาน” เป็นเงิน 35,000.- บาท

พ.ศ.2534

1. เทพื้นคอนกรีตหน้าพระวิหาร ผ่านหน้ากุฏิเจ้าอาวาส จดถนนด้านทิศตะวันออก เป็นเงิน 28,785.- บาท

2. สร้างส้วมสาธารณะ เป็นตึก ขนาด 5 x 6 เมตร เป็นที่ชาย 5 หญิง 5 เป็นเงิน 46,163.- บาท

3. ซ่อมพื้นคอนกรีตชานนอกหน้าศาลาการเปรียญ เป็นเงิน 30,000.- บาท

4. เคลื่อนย้ายกุฏิไม้ 2 หลัง “กุฏิอดีตเจ้าอาวาส 2475 และกุฏิปรางค์ลำอ่างค์เอี่ยมประสิทธิ์ 2478 ขนาด 8 x 12 เมตร และ 6 x 9 เมตร สร้างส้วมประจำกุฏิและชานบันได ทั้ง 2 หลัง เปลี่ยนซ่อมหลังคาเป็นกระเบื้องทั้ง 2 หลัง และทาสีใหม่ทั้ง 2 หลัง รวมทั้งสิ้นเป็นเงิน 159,228.- บาท

5. ซื้อมดินถมพื้นที่เตรียมปลูกกุฏิใหม่ 2 หลัง เป็นเงิน 26,000.- บาท

6. สร้างรั้ว “รั้วมิ่งคลาภิเษก” และเบ็ดเตล็ด คุณไฟเราะ-สำเร็จ ไทยมณี บริจาค 25,000.- บาท คุณแวง-ปราณี ไทยมณี 1,800.- บาท และคุณบุญส่ง-สมพร ไทยมณี บริจาค 500.- บาท รวมทั้งสิ้นเป็นเงิน 27,300.- บาท

นายสำเภา ทองสุก ผู้คัดลอก



พระครูพรหมจริยาทร (พรหมา ทนฺตจิตฺโต)

พระครูพรหมจริยาทร เจ้าอาวาสองค์ที่ 9 ของวัดมณีชลขันธ์ พระอารามหลวงชั้นตรี ชาติภูมิ-เกิดวันที่ 28 มีนาคม พ.ศ. 2471 โยมบิดาชื่อนายบุญมา ศรีเสมอ โยมมารดาชื่อนางหมูน ศรีเสมอ อาชีพทำนา มีบุตรธิดา 6 คน เป็นหญิง 4 คน ชาย 2 คน ท่านเป็นคนอำเภอมหาชนะชัย จังหวัดอุบลราชธานี แต่ในปัจจุบันนี้สังกัดจังหวัดยโสธร ในหมู่บ้านชนบทแห่งหนึ่งชื่อบ้านน้ำอ้อม ตำบลน้ำอ้อม อำเภอค้อวัง จังหวัดยโสธร บวชเป็นสามเณรตั้งแต่ พ.ศ. 2485 ณ วัดชัยชนะ ต.น้ำอ้อม อ.มหาชนะชัย จ.อุบลราชธานี จนถึงปัจจุบัน

การศึกษาทางโลก สอบได้ชั้นมัธยมปีที่ 2 จากโรงเรียนอุบลวิชาคม จังหวัดอุบลราชธานี

การศึกษาทางธรรม สอบนักธรรมชั้นตรีได้ พ.ศ. 2486

สอบนักธรรมชั้นโท ได้ พ.ศ. 2487

สอบนักธรรมชั้นเอกได้ พ.ศ. 2489

เมื่อเรียนนักธรรมจบชั้นเอกแล้ว ก็คิดเรียนบาลี การเรียนบาลีประโยค ป.๓ นั้น สำนักเรียนในชนบทไม่มีครูสอนจึงได้ตัดสินใจไปเรียนที่วัดสุปฏิหาราม จังหวัดอุบลราชธานี ได้ญัตติเป็นพระธรรมยุต เมื่อวันที่ 16 กรกฎาคม พ.ศ. 2493 ณ วัดศรีอุบลรัตนาราม อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี มีพระศรีธรรมวงศาจารย์เป็นพระอุปัชฌาย์ พระครูวิจิตรธรรมภาณีและพระมหาตวัน นิทุเทศโก เป็นพระคู่สวด ได้รับฉายา ทนฺตจิตฺโต

สอบประโยค ป.๓ ได้ พ.ศ. 2494 อายุ 23 พรรษา 3 สำนักเรียนวัดสุปฏิหาราม จังหวัดอุบลราชธานี

พ.ศ. 2496 ย้ายไปอยู่วัดนรนาถสุนทริการาม กรุงเทพมหานคร และได้ศึกษาในสภาการศึกษา มหาวิทยาลัยพระพุทธศาสนาแห่งประเทศไทยประมาณ 5 ปี ก็ลาออก

พ.ศ. 2500 สอบประโยชน์ ป.ธ.4 ได้ สำนักเรียนวัดนรนาถสุนทริการาม และได้เป็นครูสอนปริยัติธรรม-
ประจำสำนักเรียนวัดนรนาถสุนทริการาม มีตราตั้งเป็นหลักฐาน โดยสมเด็จพระมหามุนีวงศ์เป็นผู้แต่งตั้ง

พ.ศ. 2506 จำพรรษาที่วัดป่าโรงธรรมสามัคคี จ.เชียงใหม่

ต่อมา พ.ศ. 2507 วัดมณีชลขันธ์ไม่มีครูสอนปริยัติธรรม เจ้าสำนักเรียนทางลพบุรีขอไป พระครู-
พรหมจริยาทร จึงได้ย้ายมาจากวัดนรนาถสุนทริการาม มาอยู่ วัดมณีชลขันธ์เมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ.
2507 พอมาอยู่แล้วได้ทำงาน 2 อย่างคือ

1. เป็นครูสอนปริยัติธรรม
2. เป็นเลขานุการเจ้าคณะอำเภอเมืองลพบุรี ตั้งแต่ พ.ศ. 2507 – 2530

พ.ศ. 2534 – 2535 ได้ออกอุตุรงค์ไปจังหวัดร้อยเอ็ด – ยโสธร นอนตามป่าเขาลำเนาไพร ตามถ้ำ,
ตามโคนต้นไม้เป็นเวลา 2 ปี ขณะที่ทางวัดมณีชลขันธ์เจ้าอาวาสว่างลง หาผู้ใดมาดำรงตำแหน่งไม่ได้ พระ-
เดชพระคุณท่านพระครูมงคลภาณีเจ้าคณะจังหวัดลพบุรี พร้อมด้วยทายกทายิกา พ่อค้า ประชาชน
ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่มีท่านผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรี นายอำเภอเมืองลพบุรี เป็นต้น เป็นผู้สนับสนุนส่งเสริม-
พระพุทธศาสนา และเป็นการเสริมปาระมีให้พระครูพรหมจริยาทรอีกส่วนหนึ่ง ปาระมีส่วนนี้อำนวยให้
พระครูพรหมจริยาทร ได้รับตราตั้งเจ้าอาวาสวัดมณีชลขันธ์ เมื่อวันที่ 30 เดือนตุลาคม พ.ศ. 2536

ตำแหน่งหน้าที่

- | | |
|-------------------------|---|
| พ.ศ. 2507 | - เป็นเลขานุการเจ้าคณะอำเภอเมืองลพบุรี |
| พ.ศ. 2516 | - เป็นผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดมณีชลขันธ์ |
| พ.ศ. 2522 | - เป็นพระครูสัญญาบัตร |
| พ.ศ. 2534 | - จำพรรษาวัดป่ายโสธร บ้านน้ำค้ำน้อย ต.น้ำค้ำใหญ่ อ.เมือง
จ.ยโสธร |
| พ.ศ. 2535 | - จำพรรษา วัดหอกอง ต.ฟ้าหยาด อ.มหาชนะชัย จ.ยโสธร |
| พ.ศ. 2536 | - จำพรรษา วัดเทพกุญชรฯ |
| 30 ต.ค. 2536 - ปัจจุบัน | - เจ้าอาวาสวัดมณีชลขันธ์ |

พระครูพรหมจริยาทร พยายามที่จะพัฒนาวัดมณีชลขันธ์ให้เป็นที่เลื่อมใสศรัทธาของ
พุทธศาสนิกชน มุ่งมั่นที่จะบูรณะปฏิสังขรณ์โบสถ์ วิหาร ศาลาการเปรียญ เจดีย์หลวงพ้อแสง เจดีย์
ลอมฟาง ร้ววัด บริเวณวัด ฯลฯ จนทำให้วัดมณีชลขันธ์เป็นวัดที่ได้รับรางวัลของจังหวัดลพบุรี แต่การ-
พัฒนาดังกล่าวต้องอาศัยความร่วมมือจากพระภิกษุทุกรูปในวัด อุบาสก อุบาสิกา และพุทธศาสนิกชน-
ทุกคน จึงจะทำให้ศาสนกิจประสบความสำเร็จลุล่วงได้